

LIBRIS

We know
books

adaptare după capodopera
FRĂȚILOR GRIMM

ilustrații de
FABIANA ATTANASIO

Alba ca Zăpada

Fulgii de zăpadă cădeau ușor în acea dimineață de iarnă. Regina broda lângă fereastră, însă gândurile ei erau undeva departe. Era atât de absorbită de gânduri, încât s-a înțepat în deget și o picătură de sânge a căzut pe material, dându-i un nou gând:

— Mi-aș dori o față cu buzele roșii ca sângele, părul negru ca abanosul și pielea albă ca zăpada.

Pesemne o zână i-a auzit rugăciunea, deoarece dorința ei s-a îndeplinit, iar regina a născut o fetiță pe care a numit-o Albă ca Zăpada.

Din nefericire, într-o zi regina s-a îmbolnăvit și nu mai era nicio speranță pentru a-i salva viața. Luni întregi, regele a avut grijă de Albă ca Zăpada de unul singur, dar avea atâtea îndatoriri de îndeplinit ca rege, încât s-a decis să se recăsătorească, deși știa că nimeni nu îi va lua locul preaiubitei sale soții.

Într-o zi răcoroasă de toamnă, trăsura noii regine a ajuns la castel. Când s-a oprit în mijlocul grădinii, din ea a ieșit o femeie frumoasă care, înainte de a intra în castel, a făcut o plecăciune în fața regelui. Avea cu ea un pachet mare și misterios. Când a fost singură în cameră, noua regină a desfăcut pachetul și a scos din el o oglindă mare. De fapt, noua regină era o vrăjitoare puternică, însă nimeni nu știa nimic despre puterea sa incredibilă, cu excepția oglinzii, care o însoțea oriunde mergea. Îndată ce o scoase din cutie, regina o întrebă:

— Oglindă, oglinjoară, cine e cea mai frumoasă din țară?

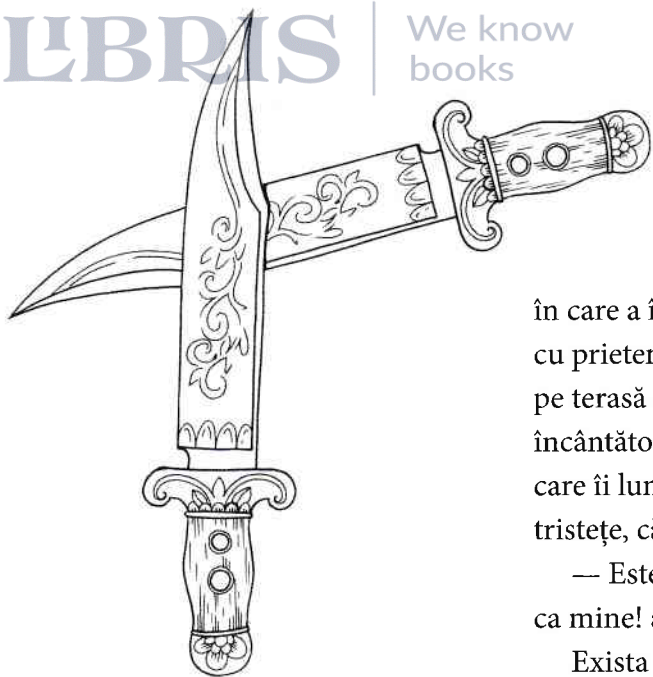
Iar oglinda i-a răspuns:

— Regina mea, nimeni din regat nu este mai frumoasă ca tine.

Și tot așa, în fiecare seară, proaspăta regină punea aceeași întrebare oglinzii și se bucura când primea același răspuns.

Timpul a trecut și Albă ca Zăpada creștea, semănând din ce în ce mai mult cu mama sa, fiind bună, veselă și frumoasă. În ziua

în care a împlinit optsprezece ani, Albă ca Zăpada era în grădină cu prietenele sale apropiate. Auzind râsete, mama vitregă a apărut pe terasă și ceea ce a văzut i-a tăiat respirația. Albă ca Zăpada era încântătoare. Purta o rochie specială, cu decorații strălucitoare care îi luminau ochii. Pentru prima dată, regina și-a dat seama, cu tristețe, că acel copil a crescut și a devenit o tânără frumoasă.

— Este încântătoare, dar cu siguranță nu poate fi mai frumoasă ca mine! a exclamat ea furioasă.

Exista o singură soluție pentru a afla adevărul: să întrebe oglinda.

— Oglindă, oglinjoară, cine e cea mai frumoasă din țară?

— Ești frumoasă, Majestate, dar Albă ca Zăpada este mult mai frumoasă decât tine, i-a răspuns oglinda.

Când a auzit acest lucru, regina s-a înfuriat.

— Nu îi voi permite acestei fete să mă înlocuiască! a spus hotărâtă.

L-a chemat pe vânătorul regelui și i-a spus:

— Am o sarcină specială pentru tine.

— Majestate, fac tot ce îmi cereți.

— Vreau să o ucizi pe Albă ca Zăpada! a șoptit. Să o duci în pădure, ca să pară a fi un accident. Și să îmi aduci inima ei în această casetă, a adăugat ea.

Albă ca Zăpada alerga veselă în pădure, în timp ce vânătorul mergea cu capul plecat și cu un singur gând în minte: trebuie să o ucidă pe Albă ca Zăpada, dar cum poate să facă așa ceva? Însă știa că regina îl va ucide, dacă nu va reuși, așa că și-a luat cuțitul și s-a apropiat de ea. Albă ca Zăpada s-a întors și a văzut cuțitul în mâinile lui. Vânătorul a căzut în genunchi și a mărturisit totul.

— Mama mea vitregă? Nu... nu pot să cred! a spus Albă ca Zăpada.

— Regina este malefică și nu se va opri până nu se va asigura că ai murit, i-a răspuns vânătorul.

— Dar unde să mă duc? a întrebat Albă ca Zăpada, cu lacrimi în ochi.

— Nu contează. Trebuie doar să fugi. FUGI! a țipat.

Albă ca Zăpada l-a îmbrățișat și a fugit. Vânătorul a privit-o și apoi s-a dus în adâncul pădurii. Când a văzut un mistreț mic, l-a străpuns cu arcul și săgețile sale, a pus inima animalului în casetă și s-a întors la castel, unde îl aștepta regina, plină de nerăbdare.

— Așadar, l-a întrebat, ai făcut ce ți-am poruncit?

— Da, Majestate.

Acesta i-a înmănat caseta. Regina a deschis-o și a râs înfiorător.

În tot acest timp, Albă ca Zăpada a petrecut cea mai înspăimântătoare noapte din viața ei. Crengile copacilor arătau ca niște mâini monstruoase pregătite să o atace, iar zgomotele animalelor erau ca niște râsete ciudate. A fugit fără să știe în ce direcție mergea, până când, în sfârșit, a văzut în depărtare o căsuță. Un fir de fum ieșea pe horn, iar lumina focului din vatră se vedea prin ferestre. A ajuns în fața casei și a bătut în ușă timid, însă nu i-a răspuns nimeni. Când a bătut mai tare, ușa s-a deschis. A fost nevoită să se aplece ca să poată intra. În casă nu era nimeni. A închis ușa și a explorat casa, iar tot ce a văzut a uimit-o foarte tare. Totul era mic. Masa pregătită pentru cină avea șapte farfurii mici; tacâmurile și căniile erau de aceeași mărime, la fel ca pâinile pe care le-a mâncat cu poftă. Apoi a zărit niște trepte care duceau la etaj.

— E cineva acasă? a strigat, dar când a ajuns la etaj a văzut doar șapte paturi mici.

S-a așezat pe ele și a adormit. Peste puțin timp, proprietarii au ajuns acasă.

LIBRIS

We know
books

